
СУПЛИКА

до Пана Издателя.

==

Любезный мій прятелю!

Дойшла до мене чушка, що ты хочеш и въ насъ, по Московскій модѣ, збышы книжечку... а якъ ии по нашому назвашы? — не вмію; бо й Москали — не ши Москали, що живущь у Мѡскви, а таки що не зъ нашихъ, а зъ Рассѣйскихъ — що крипко въ ныхъ кохающця, и ши, не вмившы ии по свѣому назвашы, зовущь по Нимецьки; такъ нехай же по нашому буде: *Збѣрникъ*. Спасыби тоби за сюю працю. Черезъ шебе будемо знашы, хто зъ нашихъ Слобожанъ, ша й съ Гашьманцивъ, що и якъ концо-

нує. Щежъ я чувъ, буцимъ-шо хочешъ пышуще прышуплышы, де що и по *нашому* пысаного. За сюю выгадку, ажъ шрычи шоби дякую. Нехай же знаюшь и нашихъ! — Бо е таки люде на-свищи, що зъ насъ кепкують, и говорюшь, ша й пышущъ, буцимъ шо зъ нашихъ нишпо невщие, щобъ було — якъ вони кажушь — и звычайне, и ниженъке, и розумне, и полезне; и що, спало бышь, по *нашому*, опричь лайкы, ша глужованья надъ дурнемъ, билшь ничого не можно й напысашы.

О бодай ихъ вже зъ такою думкою! — Хыбажъ не живо вчыспывъ Панъ Кошляревскій *Енея*? — Эге! объ нимъ и досе *Москва* шовче и перешовкує; и зъ якого боку ни зайде, сплесне рукамы, ша й каэ: — „*Ну такъ, славно!*“ — А Панъ Аршемовскій-Гулакъ мало понапысовавъ про *Твердовського*, про *Солонія*, про *Собаку*, або *Гараськовы Оды* не мудро розказавъ по *нашому*? Що може у иншого, хшо чышавъ, шакъ и досе кышкы болять видъ смиху, а въ иншого — якъ шамъ кажушь — прохы лышенъ шапка не загорилась. Такъ хыба винъ просно пысавъ? Адже и теперь бажають у мислячи, або и въ пыженни книжечкы хочъ пившпреша ёго спыха. — Нехай же й Панъ Гребёнкынъ выкыне *Полтаву*, що перероблює зъ *Московскою*; нехай, кажу, не боишца ничого, ша — якъ шамъ кажушь — издаснь ии пыиомъ, шакъ шамъ

и шаке буде, що хоч не хочешъ, а заколуишъ тебе за душу; а де й сёрденько защемишъ; буде й шаке, що чыпаючи, слизюнькы шилки капъ, капъ, капъ! — Та е й други — прочи, що на спыхахъ — на спыхахъ, а шо шаки и просто, розмóвою пышушъ... Такъ щожъ будемо робышы? Не вшоронаюшъ по нашому, ша й ворчашъ на наши книжки:— „*Ета ншито, па Чухонсь-ки. Захышъ печатать, кагда ни што не ,розуміе.*“

Гай, гай! — Хибажъ шилки й свиша, що у викии? Трывайше бо, Панове! не дуже сйкай-шесь. Е ще нá-свиши православне Хрысты-янство, що вмюишъ и любляшъ по нашому чыпашы. Не усéжъ для Москаливъ: може бъ пре-ба и для насъ що нéбудъ, щобъ и мы... знаеше, не усé... а шакъ... де що... попрóху... дé чого знали; а шо, по вашому, шакъ мы... шакъ соби... дé намъ за вами?... Гмъ! на догадъ бу-рякйвъ, щобъ капуста далы.

Та ще жъ на своимъ вику' выдавъ и шакихъ, що якъ попаде нашу книжку, ша переворочуе и, переворочуе, мовъ голодна, беззуба собака шкорынку, копрóи не вкусышъ — ша не роз-чухавшы що, для чого, и прошивъ чóго пысано, заразы, щобъ абы що не будь сказаны, абы чымъ не будь нашего брачыка занехаяшъ, а са-мому похващашы, заразы кажу, и гукне: „*Ка-*

„выка не тамъ; оксія не туды; хвалихъ!
 „Треба нашъ ёры ны, ны; я усе знаю и за-
 „разъ побегу де що не такъ.“ Ой гляды лы-
 шень, пане усе-знаю! щобъ не було и зъ
 шобою шого, що зъ Терешкомъ шевцемъ.

А що шамъ зъ нымъ було? Ты може, прыя-
 телю, не позабувавъ шого, що зъ малу у шко-
 ли вчывъ, шакъ и згадаешъ якусь Лапынську
 побрехеньку, що я шоби по свѣому розкажу,
 якъ чувъ ии видъ Пана́са Писпряка́, а винъ чувъ
 ии, ще въ школи, видъ самийсенького нашего дя-
 ка, Пана Олексія.

Одже шо колы хочъ, шо й прылипы сю по-
 брехеньку усвѣй збирныкъ; може шакы кошпый
 изъ скалызубивъ, охочый другихъ гудышы, а
 самому шалану нема, шо не будь пущынь напыса-
 шы, захоче покешковашы надъ швоею *Зирочкою*,
 ша наше, хочъ не зовсимъ по верхамъ, а хочъ и
 по складамъ прочыша, и черезъ десяше пяташе
 ушорѡпае, ша й по чуха попылицю и усомъ за-
 крушышь, ша й... помовчышь; шо й шо добре;
 одною брехнею на свиши меншь буде.

Колыжь будешъ ии печашашъ, шо пожалуста
 доглядай, щобъ у мойй побрехеньци не наверня-
 каы якои нашои мѡвы на Московскый ладь.
 Нехай наши, якъ хто зна, шакъ свое й пыше;
 а я думаю, шо якъ говѡremo, шакъ и пысашы

шребѣ. О! добребъ, брапику, було, якъ бы мы шакъ говорылы, якъ у книжкѣхъ пыщущь; а якъ бы ще шакъ и робылы, шакъ бы й не було на-свиши ничого луччого!

Нехай же шоби, брапику, Богъ помога на добрее дило. А мыни вирь, що я шебе и поважаю, и шаную, и дуже дякую за швою працю для славы Слобожанъ, и для нашої пошихы и ползы, и що я повикъ шоби

На службу щиро гошовый

Грыцько Основьяненко.

Львица у пятое число

1833 року.

